

16 XIII-2
02.02.16

ЧРЕЗ

ОБЩИНСКИ СЪВЕТ ПЛОВДИВ

ДО

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - ПЛОВДИВ

ЖАЛБА

От
Сдружение с нестопанска цел „Граждански контрол - защита на животните”,
БУЛСТАТ _____, гр. Пловдив, ул. _____, представлявано
от Председателя Г _____ С _____, ЕГН _____, с постоянен адрес: гр. Пловдив, ул. _____

И
Фондация „Анимал Хоуп България – Пловдив”. БУЛСТАТ _____
със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, _____
представявана от Председателя Г _____ К _____ за, ЕГН _____
чрез процесуалния си представител „Адвокатско съдружие Чамбова и Колев”,
БУЛСТАТ № _____, със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, бул. „Шести
септември” № _____ представлявано от адв. И _____ Х _____ К _____, гр. Пловдив.

СРЕЩУ
чл.22, ал. 2 и ал. 3 от Наредба за овладяване популацията на безстопанствените кучета
и котки, и регламентиране отглеждането на домашни кучета и котки на територията
на община Пловдив,
приета с решение Решение № 204, взето с Протокол № 10 от 31.05.2012 г.; Изм. и доп. с Р.
№ 499, Пр. № 22 от 20.12.2012 г.; изм. и доп. с Р. № 197, Пр. № 11 от 04.06.2015 г. на
Общински съвет Пловдив

Основание: чл. 193 ал. 1, вр. чл. 185, ал. 1 и 2 предл. 2

Уважаеми г-н/г-жо административен съдия,

С решение Решение № 204, взето с Протокол № 10 от 31.05.2012 г. на Общински съвет Пловдив е приета „Наредба за овладяване популацията на безстопанствените кучета и котки, и регламентиране отглеждането на домашни кучета и котки на територията на община Пловдив” (Изм. и доп. с Р. № 499, Пр. № 22 от 20.12.2012 г.; изм. и доп. с Р. № 197, Пр. № 11 от 04.06.2015г.). В чл. 22, ал. 2 от същата се предвижда забрана за храненето на безстопанствени котки и кучета. Забраната не се отнася за лицата, получили сертификат от кмета на Община Пловдив за зоодоброволец за полагане грижи за безстопанствените котки или не е подписал декларация по чл. 47, ал. 3 от Закона за защита

на животните. В ал. 3 е предвидено зоодоброvolците да хранят и да полагат грижи за безстопанствените котки единствено на местата, които са им определени писмено от съответната районна администрация.

Разглежданите текстове от наредбата са постановени в нарушение на закона, поради което са нищожни, респ. материално незаконосъобразни и следва да бъдат отменени.

Наредбата е подзаконов нормативен акт, съдържащ правни норми, които създават общозадължителни правила за регулиране на обществени отношения на територията на съответната община, като засяга неограничен брой адресати (чл. 7, ал. 2 от Закона за нормативните актове (ЗНА), чл. 75, ал. 1 от АПК). Такива актове общинските съвети са компетентни да издават, когато това е предвидено от Конституцията или закон (чл. 2, ал. 1 от ЗНА, чл. 76, ал. 1 от АПК), като уреждат съобразно нормативните актове от по-висока степен неуредени от тях обществени отношения с местно значение – чл. 8 от ЗНА. Следователно нормотворческите правомощия на общинския съвет произтичат от Конституцията или закона и се ограничават до обществени отношения с местно значение, които обаче не са регулирани от нормативни актове от по-висока степен.

В случая наредбата на Общински съвет гр. Пловдив е издадена **без на издателя да са предоставени правомощия в тази насока, и урежда обществени отношения, които вече са регламентирани с нормативни актове от по-висока степен** като Закона за ветеринарномедицинска дейност (ЗВД), Закона за защита на животните (ЗЗЖ), Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ), Наредба № 39/ 01.12.2008 г. за условията за отглеждане на животни-компаньони, съобразени с техните физически и поведенчески особености и Наредба № 41/ 10.12.2008 г. за изискванията към обекти, в които се отглеждат, развъждат и/или предлагат домашни любимци с цел търговия, към пансиони и приюти за животни, издадени от министъра на земеделието и храните, обн. ДВ бр.1/06.01.2009 г.

Разпоредбите на чл. 22, ал. 2 и 3 от НОПБККТОП, които въвеждат забрана за хранене на безстопанствени кучета и котки и ограничават възможността за това да се извършва само от зоодоброvolци и то на предварително определени места, **противоречат на чл. 1 и чл. 7, ал. 2, т. 1 от Закона за защита на животните, както и на Глава III „Допълнителни мерки за бездомни животни“ от Европейската конвенция за защита на животните компаньони, в сила за Република България от 01.02.2005 год.**

Целта на посочените разпоредби от наредбата е овладяване на популацията на бездомните животни. Съгласно легалната дефиниция на пар. 1, т. 12 от ДР на Закона за

защита на животните – „овладяване на популацията” е научнообосновано регулиране на популацията на безстопанствените животни, което позволява контрол над броя им и цели освобождаването на улиците от тях. Такава цел е оправдана, но същата не следва да се реализира чрез средства, които са нехуманни и които причиняват страдания на животните. С нормата на чл. 1 се въвеждат безспорните изисквания за хуманно отношение към животните. Според разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Закона, за проява на жестокост към животните се смята всяко действие или бездействие, което причинява продължително или повтарящо се страдание на животното, или увреждане на здравето му или стрес. Недопустимо е създаването на мерки, които целят да овладеят популациите на безстопанствените животни чрез пълна забрана или необосновано ограничаване на населението да задоволява хранителните им нужди. Подобни текстове биха били логични и разумни, но чрез въвеждането на конкретни правила за хранене на бездомни животни, а не като го забрани напълно или необосновано го ограничи до определени лица със специална правоспособност или до специфични места. Такива правила въвежда и чл. 12, ал. 1 на Европейската конвенция за защита на животните компаньони, с предписание намаляването на броя на бездомните животни да става по начин, който не причинява ненужна болка, стрес или страдание. Броят на безстопанствените животни зависи от това, доколко органът на местната власт се справя със задълженията си съгласно чл. 40 и сл., Глава V от Закона за защита на животните. Предприемането на законоворегламентирани мерки, а не изискването от населението на община Пловдив към нехуманно отношение към животните ще доведе до желаната цел за намаляването на тяхната популация.

В случая с **Наредбата** е въведено **незаконосъобразно ограничение, непредвидено в Закон**, което е недопустимо по дефиниция. С подзаконов нормативен акт не е допустимо да се въвеждат допълнителни ограничения, непредвидени в Закона за защита на животните. Нормите на Закона могат само да бъдат доразвити с наредба, като нейните норми следва да са съобразени с нормативния акт от по-висока степен. Обратното води и до противоречие на обжалваната норма с целта на закона. Отделно от това, въведеното ограничение е абсурдно и от гледна точка на житейската логика, тъй като освен че няма никакви научнообосновани данни, че подобна забрана би намалила популацията на бездомни животни, тя е проява на жестокост и би нарушила основни права и свободи.

Недопустимото ограничение, въведено с Наредбата, касае както забраната за хранене на безстопанствени котки и кучета, така и задължението зоодоброволците да хранят и да полагат грижи за безстопанствените котки единствено на местата, които са им определени писмено от съответната районна администрация. С така въведените

ограничения по никакъв начин не се гарантира изпълнението на цитираните по-горе цели на ЗЗЖ, а само се стимулира нехуманно отношение към животните.

Сами по себе си, регламентацията на правото за хранене на безстопанствените котки и кучета само от лицата, получили сертификат като зоодоброволци от Кмета на общината и подписали декларация по чл. 47, ал. 3 от ЗЗЖ, както и забраната, въведена с нормата на чл. 22, ал. 3 от Наредбата, са незаконосъобразни и на самостоятелни основания, разкриващи хипотеза както на нищожност, така и на материална незаконосъобразност на съответните норми на Наредбата.

Нито в Наредбата, нито в ЗЗЖ, е предвидена легална дефиниция на понятието „зоодоброволец“, възприето в оспорените текстове на Наредбата. Не съществува и законова делегация в полза на Кмета на общината да определя кои лица имат правото да придобият такъв статут, респ. да им бъде издаден предвидения в чл. 22, ал. 2 сертификат, нито пък в Наредбата са регламентирани критерии, на които следва да отговаря съответното лице, за да му бъде признато качеството „зоодоброволец“. Това означава, че предоставянето на статут на „зоодоброволец“ е напълно незаконосъобразно, но и напълно безконтролно, тъй като липсват критерии за класифициране на субектите като такива, както и процедура, в рамките на която същите да придобиват такова качество, респ. липсва възможност това да бъде подлагано на контрол за законосъобразност.

Всъщност, въобще ограничаването на правните субекти, които да полагат грижи за безстопанствените животни, включително и чрез окачествяването им по **някакъв нерегламентиран начин, е в пълно противоречие с нормативната уредба, която не въвежда подобни ограничения.** Липсва и законова делегация, по силата на която общинският съвет в своя Наредба да има право да лиши определени правни субекти от субективното им право да се грижат за животните, само защото не са „зоодоброволци“, не притежават сертификат, издаден им от Кмета на общината /който свободно и безконтролно би могъл да откаже да предостави такъв статут при липсата на критерии и процедура за предоставянето му/, или не са подали декларация по чл. 47, ал. 3 от ЗЗЖ /неуточнено пред кой орган следва да се подава тя/. Предвид на това, въвеждането на такива субективни ограничения е в противоречие с правни норми от по-висша степен, поради което дори само на това основание същите следва да бъдат отменени.

Цитираната в чл. 22, ал. 2 от Наредбата норма на чл. 47, ал. 3 от ЗЗЖ, към която препраща Наредбата, е напълно неприложима към регламентирани от чл. 22 от Наредбата обществени отношения. Чл. 47 от ЗЗЖ урежда отношения във връзка с отглеждането и полагането на грижи за безстопанствени животни, настанени в приют, а чл.

22 от Наредбата третира животни, живеещи на свобода, поради което аналогията между двете норми е недопустима.

Нито в Наредбата, нито в друг нормативен акт, въз основа на която се претендира същата да е издадена, **не е регламентиран реда, по който се определят „местата, които са определени писмено от съответната районна администрация“**, на които единствено е допустимо храненето на безстопанствените котки по смисъла на чл. 22, ал. 3 от Наредбата. **Не е налице и законова делегация** в полза нито на Общински съвет, нито на Кмета на общината, по силата на която някой от тези органи да има правото да определя тези места. **Липсват и критерии и изисквания, на които следва да отговарят тези места**, поради което териториалното ограничение за хранене на животните, въведено с тази норма, нито е нормативно оправдано, нито е регламентирано по съответния ред. На практика, и този въпрос е предоставен на субективната преценка на „съответната районна администрация“, без да е възможно да се упражни контрол за правилното и законосъобразно определяне на местата за хранене на безстопанствените животни.

ПЕТИТУМ:

Ето защо, моля, да ни призовете на съд и след като се докажат гореизложените обстоятелства, на основание чл. 193 ал. 1, вр. чл. 185, ал. 1 и 2 предл. 2 от АПК да **прогласите материалната незаконосъобразност, респ. нищожността на чл. 22, ал. 2 и ал. 3 от Наредба за овладяване популацията на безстопанствените кучета и котки, и регламентиране отглеждането на домашни кучета и котки на територията на община Пловдив, приета с Решение № 204, взето с Протокол № 10 от 31.05.2012 г.; Изм. и доп. с Р. № 499, Пр. № 22 от 20.12.2012 г.; изм. и доп. с Р. № 197, Пр. № 11 от 04.06.2015 г. на Общински съвет Пловдив, с оглед на което да отмените оспорения подзаконов нормативен акт в оспорената му част.**

Моля, в случай че уважите жалбата, да бъдат присъдени и направените по делото разноски.

ПРИЛОЖЕНИЯ

1. Удостоверения за актуално състояние на жалбоподателите.
2. Пълномощни и договори за правна защита.

гр. Пловдив

С уважение:..

.....